

[Jens Møller.]

mindre ændringer og præciseringer, men vi vil gerne medvirke til det.

Fremskridtspartiets lovforslag er en genfremsættelse af et forslag fra sidste år. Det drejer sig kort om forbud mod bidrag til partipolitisk arbejde og lignende fra fagorganisationerne. Vi mener i kristeligt folkeparti, at dette forslag i og for sig rammer et lidt forkert sted. Vi mener ikke, det er det rette sted at gribe ind, fordi man her går ind i selve fagbevægelsens organisation og griber ind i de indre forhold, griber ind i dens ret til gennem det repræsentative demokrati at bestemme over de fælles midler.

Desuden vil det nok være en bestemmelse, der vil være ret let at omgå. Der er jo mennesker i dette land, der har stor øvelse i at komme uden om den slags ting, dem kan man sikkert få til at hjælpe sig. Der behøves ikke megen fantasi til at tænke sig, hvordan man kan annoncere i partiblade o. lign. og på den måde alligevel kunne fremkomme med denne støtte. Vi må dog sige, at selv om dette lovforslag altså ikke er særlig godt, og vi mener, det rammer et lidt forkert sted, så er det dog bedre end ingenting, og vi vil derfor ikke uden videre afvise det, men vil gerne arbejde videre med problemerne i et udvalg og se, om vi kan finde frem til noget antageligt. Men vi mener, at det dog var bedre at angribe problemerne ved deres rod, og roden er jo ikke, hvad man beslutter at bruge penge til inden for fagbevægelsen, men derimod det, at mennesker kan blive tvunget til at organisere sig i ganske bestemte fagforeninger. Derved kommer tvangen ind, det er det, vi gerne vil modvirke, og det er det, der sker i det lovforslag, som konservative og kristeligt folkeparti har fremsat. Det er en genfremsættelse. Kristeligt folkeparti fremsatte det første gang for omtrent 1½ år siden, og vi har fremsat det en gang senere, så når man taler om, at det er et panikforslag i den øjeblikkelige situation, har det altså ikke noget på sig. I år sluttede de konservative sig så til, og i den forbindelse skete der visse ændringer i det. Meningen med det blev ikke ændret, men der var visse formuleringer, der blev ændret, og jeg skal da gerne sige, at det blev det ikke ringere af.

Forslaget er affattet meget kort og principielt. Det er det gjort ud fra den betragt-

ning, at vi her går ind i et meget kompliceret område, et meget vanskeligt område, som det kan være svært at lave et færdigt lovforslag til. Vi vil gerne arbejde med det i udvalget, vi vil gerne konsultere alle interesserede parter og alle, der kender noget til det, og derudfra føje de enkeltheder til, som måtte komme.

Man har måske også bemærket, at der ikke er noget ikrafttrædelsestidspunkt på. Det er af samme grund. Det kan ikke indføres, før vi har den endelige tekst til lovforslaget, idet det naturligvis ikke er vores mening, som man har kunnet få indtryk af fra nogle af talerne her i dag, at vi vil gribe ind i bestående aftaler. Det må stå helt klart, at man griber ikke ind i bestående aftaler; dette må laves på en sådan måde, at det sker, efterhånden som aftalerne udløber.

Vi vil altså ikke på denne måde gribe ind i fagforeningernes indre forhold, blande os i dem, men vi vil afgrænse de midler, man har mulighed for at bruge over for den enkelte lønmodtager.

Dette med, om eksklusivaftalerne, som det i virkeligheden drejer sig om, skal gøres ulovlige, har jo en længere historie bag sig. Som allerede nogle har nævnt, er det inden for det offentlige område sådan, at disse eksklusivaftaler ikke kan indgås og ikke kan være gældende. Vi har flere gange fået højesteretsdom for det, i 1932 i Esbjerg, og i 1966 i Thyborøn f. eks. Det er ganske klart her, at organisationstvang er ulovlig, også selv om man bøjer sig for en pression.

Inden for det private område står det noget anderledes til, men her må vi igen sige, at inden for de dele af det private område, hvor man har overenskomst med Dansk Arbejdsgiverforening, er eksklusivaftaler ikke indgået og kan ikke indgås ifølge vedtægterne i Dansk Arbejdsgiverforening. Så det område, det virkelig drejer sig om, er det forholdsvise lille område, som er uden for Arbejdsgiverforeningens område, hvor man fra LO og andre fagforeningers side ønsker at få overenskomst med disse virksomheder og derved indføre eksklusivaftalen, så de ikke kan have andre ansatte end dem, der er medlemmer af vedkommende fagforening.

Det må altså gøres klart, at det, vi ønsker her, er ikke at komme med en hjælp til arbejdsgiverne over for lønmodtagerne. Sådan er det blevet udlagt nogle steder. Det er